

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 169/07–7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., H., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 37 ods. 2 a ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 51/2006 z 18. januára 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2007 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľka“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) na porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 2 a ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 a ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobod (ďalej len „dohovor“).
Sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

«(...) Prevod dotknutého majetku nepochybne naplnil všetky zákonné podmienky dané ust. 42a ods. 1, 2, 3, Občianskeho zákonníka, keďže nielen ukrátil uspokojenie vymáhateľných pohľadávok sťažovateľky, ale ich absolútne znemožnil. (...) Opätovne poukazujem taktiež na skutočnosť vyplývajúcu plne z vykonaného dokazovania a to, že žalovanému ako osobe blízkej „predávajúcemu“ právom možno vyčítať zavinenie údajnej resp. prípadnej nevedomosti, že dotknutým úkonom – „predajom“ mal „predávajúci“ nepochybne úmysle ukrátiť sťažovateľku. (...)»

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd na základe jej sťažnosti vydal tento nález:

„1. (...) v dovolacom konaní boli napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. 8 Co 51/2006-140 z 18. 01. 2007 porušené:

a) Základné práva sťažovateľa garantované v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, resp. článok 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd publikovaný pod č. 23/1991 Zb., t. j. že:

- Všetci účastníci sú si v (súdnom) konaní rovní,

b) Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhláseného pod č. 209/1992 Zb.,

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 8 Co 51/2006-140 z 18. 01. 2007 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie, t. j. opätovné prerokovanie a rozhodnutie v súlade s patričným právnym názorom,

3. Priznáva sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie veci Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) oproti právnemu názoru, ktorý zastáva sťažovateľka. Túto skutočnosť vníma sťažovateľka ako porušenie svojich ústavných práv. Jej návrh v konaní pred všeobecným súdom smeroval k dovolaniu sa neplatnosti kúpnej zmluvy, ktoré nakoniec nebolo úspešné, čo malo následne znamenať znevýhodnenie sťažovateľky ako oprávnenej v exekučnom konaní, ktoré sa vedie voči jej bývalému manželovi. Sťažovateľka ako navrhovateľka bola v konaní pred všeobecným súdom v prvostupňovom konaní na začiatku sporu úspešná, ale odporca sa odvolal a súd v druhostupňovom konaní zrušil prvostupňové rozhodnutie a zaviazal prvostupňový súd právnym názorom. Takto sťažovateľka aj s odporcom viackrát využili právo odvolať sa a rozhodnutie bolo zmenené pre nedostatky. Nakoniec prvostupňový súd rozhodol v súlade s právnym názorom druhostupňového krajského súdu, čo sťažovateľka napadla odvolaním, ktoré nakoniec nebolo úspešné z pohľadu sťažovateľky, pretože odvolací súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Je potrebné konštatovať, že aj keď sa viackrát v jednom a tom istom konaní pred všeobecným súdom zmenilo prvostupňové rozhodnutie v dôsledku úspešného odvolania,

či už na jednej alebo na druhej strane, nikdy nebol využitý mimoriadny opravný prostriedok.

Po preštudovaní spisu ústavný súd nenašiel také pochybenie súdu, ktoré by malo za následok zásah do označených ústavných práv. Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd zohľadnil svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 17/00).

Aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté rozhodnutie krajského súdu ústavný súd konštatuje, že je dostatočne odôvodnené, nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, a je ústavne akceptovateľné. Odôvodnenie obsahuje aj zhodnotenie právnej otázky, ktorá podľa právneho názoru ústavného súdu bola dostatočne posúdená, keďže krajský súd správne posúdil dôvody, pre ktoré je možno odporovať právnomu úkonu.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je taktiež dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným

základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť (príčinná súvislosť) medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd na záver konštatuje, že nijako nemohlo v označenom konaní dôjsť k porušeniu označeného ústavného práva, a teda že rovnosť účastníkov v konaní bola dôsledne dodržaná počas celého konania. Taktiež konanie nevykazuje znaky svojvôle, resp. rozhodnutie nie je arbitrárne, čo neumožňuje stotožniť sa s názorom sťažovateľky o nespravodlivosti konania všeobecných súdov konajúcich v jej veci.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007